

A woman with long dark hair, wearing a red halter-neck dress, stands in profile against a blue background. She is surrounded by a large, vibrant red rose that appears to be made of fabric or silk. The rose is the central focus, with its petals flowing around her. The lighting is dramatic, highlighting the texture of the dress and the petals.

IKAR

ALICA EŠTOKOVÁ

KEŽ

SLÁVA

NESTAČÍ

ALICA EŠTOKOVÁ

KEĎ
SLÁVA
NESTAČÍ

IKAR

Copyright © 2021 by Alica Eštoková
Jacket design © 2021 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8338-1

Čo urobíš so svojím životom, závisí len od teba.

Kto je tá žena?

Je studený decembrový večer. Vonku fúka severák a husto sneží. Hotová metelica! Väčšina rodín sedí doma pri večeri. Rodičia vyzvedajú od detí, ako bolo v škole, spolu si vychutnávajú jedlo a hovoria o zážitkoch z celého dňa aj o tom, čo kto chce dostať pod vianočný stromček.

Iba ja sa chystám do práce.

Dobre! Máte pravdu, aj lekári, pekári, policajti a ľudia mnohých iných profesií dnes majú nočnú zmenu a vrátia sa domov dokonca neskôr než ja – až ráno. No aj tak by som radšej uprednostnil svoj pohodlný sivý gauč, vysedený podľa môjho zadku, a chrúmal čipsy s nižším obsahom tuku. Hmotnosť si musím ustrážiť za každú cenu. Pre herca zopár kíľ navyše znamená prísť o mnohé lukratívne úlohy v divadle aj vo svete filmu. Cvičím a pre pokoj duše si kupujem nízkotučné potraviny, aj keď čipsy k nim veľmi nepatria. To akoby ste hľadali nízkokalorickú klobásu. Lenže ja čipsy zbožňujem! Ale prisahám, keby mi teraz zavolali z divadla, že predstavenie sa ruší a môžem zostať doma, dnes večer by som ich veľa nezjedol. Ovládol by som sa. Hlavne aby som mohol doma ležošť!

Ibaže nik nevolá. Obliekol som si zimník a uviazal si dlhý sivý šál. Pôjdem električkou? rozmýšľal som, keď som vyšiel z bytu... Nie! Vrátil som sa do predsiene a siahol som po kľúči od auta. Nevieť prečo, ale tentoraz ani trochu netúžim po unavených tvárach v električke, hoci bežne chodievam do práce dopravou. Z Ružinova to mám praktické a nemusím hľadať parkovanie, s ktorým je v našom hlavnom meste čoraz väčší problém. No dnes večer by ma v električke všetci znervózňovali; akoby sa mi vysmievali, že idú domov a ja ešte len nastupujem na šichtu.

Jediné, čo ma v tejto chvíli teší, sú obrovské snehové vločky, ktoré už pocukrovali vysvietené ulice a pristávajú aj na prednom skle môjho auta. Chodci si ich oprašujú z pliec a rukávov. Zdá sa však, že dlhú životnosť nemajú, na asfalte sa topia.

Ozaj! Musím kúpiť matke nový mixér a otcovi poľovnícky ďalekohľad. Darčeky si nechávam na poslednú chvíľu a asi to tak bude aj tento rok. Vianoce s rodičmi mám rád. Teraz s nimi strávim aj Štedrý večer, keďže s Marcelou, s mojou kolegyňou a donedávna partnerkou, sme sa rozišli. K našim sme chodievali až na druhý deň k obedu.

Do Turčeka sa teším, sviatky sú tam vždy pohodové. Ihličnany zapadané snehom a vôňa maminých koláčov ma zakaždým rozveselia. V pätnástich som sa za to hanbil. Myslel som, že v dospelosti ma to prejde. Neprešlo. A som rád. Keď je dôvod na radosť, každá príležitosť je dobrá.

Zhlboka som sa nadýchol. Lenže dovtedy sa musím ešte niekoľkokrát na pódiu bozkávať s Marcelou a nevsímať si v jej smutných očiach nádej, že ma to vráti do jej náruče. Toto je najťažšia úloha v mojom profesionálnom ži-

vote. Marcela mi zakaždým skenuje tvár, či v nej neuvidí okrem hraného citu aspoň štipku úprimného vzplanutia...

Svoju čiernu X-šestku nechávam v podzemnom parkovisku a pomalým krokom, chytajúc do dlane veľké vločky, sa po chodníku vlečiem do divadla. Viem, že herec, navyše pomerne známy, by sa mal do práce tešiť. Ale čo narobíte, keď od vás chcú, aby ste každý večer zabávali obecenstvo, rozptyľovali ho a odpúťovali jeho pozornosť od každodenných starostí. Aj herec je len človek a má rovnaké problémy ako bežní ľudia. Ani on nemá chuť robiť zo seba ustavične šaša. Dnes hráme neviem po koľký raz komédiu Chrobák v hlave. Keď si niekto kúpi vstupenku na takéto predstavenie, znamená to, že neočakáva žiadne hlboké, zmysluplné scény, túži si iba oddýchnuť a zabaviť sa. A my sa máme o to postarať.

Teraz si isto hovoríte, že hereckú profesiu som si predsa vybral sám, veď mnohí mi ju závidia. Tak čo sa naparujem! Svoje povolanie mám rád a som zaň vďačný. Je to môj splnený sen. No mávam aj smutnejšie chvíle a skutočnosť, že len nedávno som sa rozišiel s priateľkou a teraz ju mám na javisku vášnivo bozkávať, nie je bohviečo. Najmä keď o vašom rozchode vedia nielen kolegovia, ale celé Slovensko.

Vošiel som do divadla. Zdravím sa s uponáhľanými kolegami. Každý z nich žije životom bežného človeka s prozaickými starosťami a v každodennom zhone má čo robiť, aby sa preplnenými, zapchatými ulicami dostal načas na javisko. Divák si zaplatil vstupné a zápchy a podobné nepríjemnosti ho nezaujímajú. O siedmej, keď zaznie gong, má stáť herec nalíčený na pódiu. Tak to má byť! Súhlas!

Z bočnej chodby počujem Marcelu, radšej sa jej vyhnem a zamierim do šatne. Pokiaľ sa dá, snažím sa svoju bývalku nestretnúť pred predstavením a najradšej ani po ňom. Lepšie je, keď iba odohráme predpísanú scénu s bozkávaním a dovidenia!

Kolegovia medzi sebou žartujú, dobre naladení, až na Martina Chmúra. Včera mu zomrel otec a nevie sa sústrediť na postavu Camilla s rečovou chybou, ktorý nevie vyslovovať spoluhlásky. Pri jeho replikách sa diváci vždy smejú do popuku, no teraz sa mu obecenstvo nedarí rozosmiať. A vidíme to nielen my na javisku. Martin mal mať dnes vzhľadom na úmrtie v rodine voľno, lenže Romana Skulíka, ktorý s ním v tejto úlohe alternuje, odviezli do nemocnice pre podozrenie na zápal slepého čreva. Obecenstvo je sklamané a dáva to pocítiť vlašným potleskom. Keď vám zomrie blízky človek, hoci ste profesionál, ťažko budete vystrájať ako pominutý a zabávať okolie.

Vtom mi padne zrak na tmavovlasú mladú ženu v druhom rade. Sedí v olivovozelenom kabáte, neodložila si ho v šatni ako väčšina divákov. Dlhé vlasy jej mierne zakrývajú bledé líce. Rukou v rukavici si poškrabkala čelo. Ani rukavice si nestiahla! Vari jej je zima? Väčšina ľudí sa zabáva, no ona akoby bola duchom mimo. Povedali by ste, že je tu z donútenia a je jej úplne jedno, že sa idú herci na javisku potrhať, aby sa publikum bavilo. Už len to, že napriek maximálnemu úsiliu niekoho nudíte, vás privádza do rozpakov.

Zrazu som si uvedomil, že ten olivovozelený kabát poznám! A hoci bola neznáma pomerne ďaleko odo mňa, vedel som, že má belasé oči. Také žiarivé, že ich farbu som

rozoznal večer na námestí pri umelom osvetlení! Je to ona! Videl som ju pred niekoľkými dňami na vianočných trhoch.

To všetko mi stihlo preblesnúť hlavou, kým som kráčal k Marcele – Raymonde. Takmer som zabudol, čo mám povedať. Spamätaj sa, človeče! Hľadia na teba stovky ľudí.

„Ste len moja!“ utrúsil som v poslednej chvíli. „A ja vás chcem celú!“ Pritiahol som si ju k sebe a pobožkal na pery. Zachvela sa, akoby nastal najdôležitejší okamih jej života.

Medzitým som tuho premýšľal o čudnej neznámej. Je veľmi smutná. Ani na vianočných trhoch nebola príliš veselá. Prečo?

„Tournel!“ vytrhla ma zo spomienok Raymonda. „Nechajte ma!“ Odtiahla sa odo mňa, podišla k posteli a čaká...

Aj diváci čakajú... Ibaže ja mám v hlave jedno obrovské tmavé okno! Ja! Absolútny profesionál! Preboha!

Raymonda ihneď pochopila, koľká hodina odbíja, a zjavne sa zabáva na môj účet. Kristepane! Čo mám hovoriť? Nemám potuchy! Raymonda to isto vie, no aj keby chcela, nemôže mi nič pošeptnúť. Stojí príliš ďaleko. Navyše si moje rozpaky škodoradostne užíva.

Veľká sála stíchla v očakávaní. Aby som ticho preťal, musím rýchlo vymyslieť dáku neutrálnu vetu a hádam mi zatiaľ naskočí, čo som mal povedať.

„To bol dnes cudný deň, či-čudný! Deň!! Čudný deň to bol!“

Na moje zabreptnutie sa Raymonda nezdrží a úprimne, neplánovane sa zasmieje, čím spustí spŕšku neudržateľného smiechu v celom hľadisku. Obecenstvo sa rehoce bez zábran a ani mne nezostáva nič iné, iba sa smiať.

A dokonca sa chichúňa aj moja neznáma! To sa jej teda podarilo! Najskôr ma dostane do vývrtky a potom sa na mne zabáva! Pozerám nešťastne na Raymondu, ale stále mi nenapadá, čo mám hovoriť. Už som úplne zmagorený. Zrejme vyzerám ako totálny idiot.

Chvíľu trvá, kým sa obecenstvo upokojí. Raymonda si utiera slzy, čo jej od smiechu stiekli po lícach, a moja neznáma má zrazu úplne iný, veselý výraz, akoby to bola iná žena.

„A to je všetko?“ pokračuje moja partnerka zhovievavo, mimo scenára, a na tvári sa jej zračí už nie úprimný, ale potmehúdsky úsmev. Už to nie je Raymonda, ale vy-počítavá Marcela! O tomto určite snívala, aby ma mohla znemožniť a potom zachraňovať!

„Veď toto bol naozaj šialený deň, či nie?“ tápem ďalej a očami prosíkam, aby mi pomohla.

Marcela si založila ruky v bok a ešte priliala do ohňa: „Šialený deň? Skôr cudný, ču-čudný, všakže?“ pozrela do hľadiska.

Samozrejme, že ľudia znova vybuchli smiechom! Opäť musím čakať, kým sa utíšia, hoci netuším, čo mám hovoriť. Zdá sa, že namiesto Martina Chmúra som tu dnes hlavným zabávačom ja. Len čo mám, dofrasa, hovoriť?

„Nejeden by z toho zošalel!“ Takmer plačem a zúfalo spínam pred Raymondou ruky.

Konečne sa nado mnou zľutuje: „Nechceli ste ísť do kúpeľne, milý Tournel? Počkám na vás.“

„Ste veštica?“ odsekнем a zvrtnem sa na odchod.

Jasné! Mal som povedať, že idem do kúpeľne a aby na mňa počkala. Moja hlava deravá! Buchol som si v zákulisí

po čele a čakal na ďalší výstup. Medzitým vychádza na pódium kolega.

Neznáma v hľadisku mi nedala pokoj. Som nemožný! Musím na ňu prestať myslieť a sústrediť sa na dialógy. O chvíľu idem znovu na scénu. Nervózne som si masíroval sluchy. Nesmiem na ňu myslieť! Lenže to sa ľahko povie! Jasne vidím, ako sme sa s kolegom Norom Smetanom zastavili na trhoch na varené víno a vtedy som ju zbadal. Celkom blízko! V tom istom olivovozelenom kabáte pribehla k malému, asi deväťročnému chlapcovi, ktorý zastal tesne pri nás pred stánkom s lievancami a túžobne na ne hľadel. Pohľadkala ho po hlave a kúpila mu lievance s nutellou. Kým mu ich piekli, stiahla mu čiapku na uši a priťahla šál, aby mu nefúkalo na krk... Na ruky mu navliekla svoje rukavice, aby ho neozíabali, keď bude držať papierovú tácku, a dlaňami mu zohriala líca vyštípané mrazom...

Ženu v olivovom kabáte som nebadane pozoroval z pódia do konca predstavenia a mal som čo robiť, aby som sa vyhol ďalšiemu trapasu. Každú repliku som si v duchu vopred zopakoval a potom nahlas starostlivo odrecitoval. Kolegovia si zo mňa po predstavení uťahovali.

Cestou domov som znovu, tentoraz už nerušene, o žene v olivovom kabáte tuho premýšľal. Chlapec bol istotne jej brat. Starala sa oňho ako o oko v hlave. Ostatný svet ju nezaujímal. Absolútnym stredom jej záujmu bolo to chlapča. Závídel som mu. Možno to nebol brat, ale synovec alebo kamarátkin syn, ona jeho matkou určite nie je! Keby áno, neupútala by ma. Každá matka je predsa nadmieru starostlivá, v tom by nebolo nič zvláštne. Na mamu je však primladá. Toto nebol jej syn, aspoň dúfam.

Prečo ma to trápi? Je to cudzia žena, ktorú už určite nikdy neuvidím. Po predstavení som sa neodvážil vyhľadať ju. Mal som trému. Ja, Richard Polandský, ktorý denne vystupuje pred stovkami cudzích ľudí, a teda aj žien, som pustil do gatí pred jednou z nich! Na hlavu postavené! Bolo by drzé prihovoriť sa jej? Zrejme by sa ma zľakla. Isto ma pozná. Myslela by si, že si z nej uťahujem. A možno som to mal predsa len urobiť. Takto netuším, kto to je, a ak už nepríde do divadla, naozaj ju viac nestretnem. Možno ani nie je z Bratislavy. Ktovie, z ktorého kúta Slovenska pricestovala, aby si pozrela vianočné trhy a navštívila divadlo. Už ju asi neuvidím. Stisol som pevnejšie volant...

Bola zraniteľná. Tajomná. Ktovie, aký má život? Kde býva? Pracuje alebo študuje? S čím musí bojovať? Čo prežíva a ako sa s tým vyrovnáva? A prečo tak ochraňuje svojho brata? Aké šťastné budú raz jej vlastné deti! Zahrnie ich starostlivosťou. Pri nej im nič nebude chýbať!

Prečo bola sama s bratom na vianočných trhoch? A ešte taká natešená, akoby bola rada, že si mohli spolu niekam vyraziť... Aké okolnosti spôsobili, že si tak rozumejú?

Spomínam si na staršiu sestru Ivanu. Bol som nezbedné decko a išiel som jej poriadne na nervy. Ako bezstarostnému dievčaťu by jej bolo fuk, či ma oziabajú ruky. Vždy som jej bol iba na príťaž; rovnako môj spolužiak Ondrej svojej staršej sestre. Baby sa rozprávali a my dvaja sme ich otravovali. A na vianočné trhy by so mnou Ivana rozhodne nešla, ani nikam inam. Keď ma musela strážiť, posadila ma pred televízor a pustila mi rozprávku, aby mala odo mňa pokoj.

A tí dvaja sa k sebe túlili ako dve bytosti, ktoré k sebe patria. Očividne bolo medzi nimi zvláštne puto. Taký

vzťah medzi súrodencami som dosiaľ nevidel. Z ničoho nič som zatúžil byť s nimi. Neuspokojím sa s úlohou pasívneho diváka bez najmenej možnosti preniknúť do ich života. Chcel by som prežívať ich príbeh, byť jeho súčasťou. Alebo sa zo žiarlivosti postaviť medzi nich? Žiarlim na malého chlapca a cudziu ženu! Preskočilo mi? Ktovie!

No odrazu im závidím, že spolu prežili alebo prežívajú čosi výnimočné; neviem, či dobré alebo zlé, ale musí to byť niečo, čo ich pevne spojilo.

Navždy!

Záhada odhalená

Je adventný podvečer. Na Tieňovej ulici v Ružinove sa rozprestiera hustá hmla. Na obrovskom trávniku sa napriek nevlúdnemu počasiu naháňajú deti. Niektorí rodičia už zvolávajú svoje ratolesti, aby si išli domov písať úlohy.

Dvaja asi desaťroční chlapci s veľkými aktovkami na chrbtoch si pomaly vykračujú z neďalekého školského klubu. Na hlavách sa im pod svetlami lúčov týčia veľké brmbolce a z lenivej chôdze je zjavné, že domov sa im ešte nechce. Najradšej by sa naháňali na trávniku s kamarátmi. Veď úlohy si už napísali v klube, nezaškodilo by trochu sa pohrať. Hoci je blato, chytačku im nič nepokazí.

Tobiáš, vyšší z dvojice, na chvíľu zastal a pozoroval rozšantené deti. Zaváhal, či sa k nim nepridať, ale keď zbadal medzi nimi spolužiaka Christiána, radšej sa pobral preč. Christián sa mu zakaždým posmieva, že má otca opilca. Tobiašovi rodičia sa rozviedli pre otcov alkoholizmus.

Adam sa kamaráta snaží rozveseliť: „Poďme ešte pozrieť iPhony!“

Tobiáš sa k nemu zamračene otočil, ale potom už veselšie prikývol: „Dobre, poďme!“

A tak rezko kráčajú ku vchodu rozsvieteného obchodu s blikajúcimi girlandami na dlhom balkóne.

„Myslíš, že ho už dostali? Veď sme tam boli minulý týždeň,“ uvažoval nahlas Tobiáš.

„Možno. Ale naši mi ho aj tak nekúpia, je drahý!“ smutne poznamenal Adam.

„Počuj!“ Tobiáš odrazu zastal a potmehúdsky sa usmial na kamaráta: „Čo keby sme nastavili na všetkých iPhonoch budík?“ natešene pozrel na Adama.

„Dobre!“ Adamovi sa rozžiarili oči a obaja výrastkovia sa zvonivo rozosmiali.

„Ale musíme ich nastaviť až o desať minút! Aby sme stihli ujsť, kým začnú zvonit!“ upozorňuje Tobiáš.

„Poďme!“ Chlapci sa rozbehli ku vchodovým dverám a vošli do tepla.

„Tobiáš! Pozri! Majú ho!“ Adam túžobne pozeral na vy-snívaný najnovší iPhone 13 a pomalým krokom sa k nemu približoval, akoby sa ho bál. Naklonil sa nad telefón a dotkol sa displeja. Oči sa mu rozžiarili. „Čo mám otvoriť?“

„Skús foťák!“ poradil mu Tobiáš.

Adam teda zapol fotoaparát. „Páni! To je paráda! Ukáž!“ Ustúpil a odfoťil kamaráta. „Vidíš? To je iná bomba!“

„Urob selfičko!“

Chlapci sa pritúlili k sebe a odfoťili sa. „Ty kokso!“ Tobiáš si obzrel dokonalú fotku. „Aj ja by som taký chcel! Lenže ani mne ho mama nekúpi! Okrem toho teraz je na rade Vanesa. Sestra ho dostane pod stromček...“

„Trinátku?“ vyzvedá Adam.

„Neviem. Asi! Ak otec mame prispeje, lebo odkedy sa rozviedli, mama nemá dosť peňazí.“

„Poď, nastavíme ich.“

„Teraz je šestnásť nula osem. Nastavíme ich na štvrt?“

„To nestihneme!“ namietol Adam. „Dajme to na šestnásť hodín dvadsať!“

Tobiáš sa zamračil: „Kto tu bude tak dlho čakať?“

„To rýchlo ubehne. Počkáme vonku. A dajme ich na dvadsať, potom na dvadsaťdva a na dvadsaťštyri!“

„Tak dobre!“ zachichúňal sa Tobiáš.

Chlapci sa pustili do práce. Nastaviť budík na dvadsiatich mobiloch nie je žiadna hračka. A ešte dávať pozor, aby vás neodhalili. Pre nich to však bol nezabudnuteľný zážitok. Mať v rukách toľko mobilov, a najnovších! Páni!

Adam skončil prvý, na jeho strane bolo menej vystavených kusov, a čakal na spolužiaka. Keď bol hotový aj Tobiáš, obaja sa vytratili z obchodu a vyčkávali, kým nezazvoní prvý mobil. Mladý predavač k nemu pribehol a vypol budík. Vzápätí nato zazvonil druhý, tretí... Starší šedivý predavač namiesto toho, aby telefóny vypínal, zúrivo frflal a rozkladal potetovanými rukami. Zákazníci sa zabávali a chlapci sledovali celé divadlo spoza rohu. Mladší predavač okamžite pochopil, o čo ide. Usmial sa na nich a bez reptania povypínal jeden mobil za druhým.

Kým sa však pobelavý mladík dostal k poslednému telefónu, prvý zazvonil odznovu. A tak sa to zopakovalo ešte raz. Starší predavač sa neovládol a brožúrou, čo držal v ruke, tresol po pulte.

Adam a Tobiáš sa vonku zvjali od smiechu. Takýto kúsok sa im už dávno nepodaril! Mali to nastaviť aspoň na päť zvonení.

Zrazu sa však dvere na obchode rozleteli a napajedený predavač so sivými vlasmi a tetovaním na oboch predlak-
tiach sa vyrútil von.

„Practe sa odtiaľto!“ zakričal na kamarátov. „Nech vás tu viac nevidím, zasrani!“ pohrozil im zaľatou päťou, ale keďže ho striasla zima, rýchlo sa vrátil dnu. Ešte raz vykukol z dverí: „Viac sa tu neukazujte!“

Adam s Tobiášom boli celí natešení. S najnovšími modelmi sa ešte takto nezabávali.

„To bola sranda!“ Tobiáš sa zadúšal smiechom.

„Ten starý sa parádne rozzúrnil!“ Adam si chytil brucho. „Videl si, aká žila mu navrela na čele? Cez celé čelo, takto...“ ukázal rukou.

„Chi-chi...“ Tobiáš si zložil z chrbta aktovku a kráčal popri Adamovi k ich domu, keď spoza rohu vybehla s hlasným pokrikovaním tlupa chlapcov. Medzi nimi skackal aj Christián. „Opilec!“ zakričal a ukázal chudým prstom na Tobiáša.

Zopár chlapcov pokrik zopakovalo a bežali ďalej. Tobiáš zastal a ovesil hlavu.

„Kašli na nich! Sú to debili!“ utešoval ho Adam.

„Christián to o mojom otcovi vyzvonil celej škole. Už sa mi smejú aj bėčkari!“

„Kašli na nich!“ zopakoval Adam. „Kretėni!“

„Viem, ale otec sa už nevráti.“ Tobiášovi vyhrkli slzy. „A viem aj to, že odišiel preto,“ utrel si mokré líca, „lebo som ho stále hneval.“

„To ti povedal?“ vyzvedal Adam.

„Nie, ale viem to! Nikdy som neposlúchol na prvý raz, keď mi kázal niečo urobiť. Vždy som ho naštvál. Povedal mi, že nie som na nič...“

„Z toho si nič nerob,“ hodil Adam rukou, „mne to otec hovorieva stále...“

„... ale tvoj otec od vás neodišiel. Môjho mama vyhnala, lebo pil. Lenže ja som na vine, že pil!“ Tobiáš si buchol päšťou po hrudi.

Chlapci medzitým prišli ku vchodu paneláka.

„Dnes sme sa dobre zasmiali, pravda?“ vystrelil Adam, aby zmenil reč.

„Veru!“ uškrnul sa Tobiáš. „To bola zábava! Toho deda skoro porazilo!“

Adam sa zvrtol k vedľajšiemu vchodu a spokojný, že kamaráta rozveselil, zakričal: „Tak čau!“

„Čau!“ zavolať aj Tobiáš a zmizol v sklenených dverách.

Adam za sebou zatvoril vchodové dvere a prešiel k výťahu. Stlačil druhé poschodie a čakal. Dvere sa otvorili. Už v chodbe zacítil vôňu medovníkov. V ich štvorizbovom byte panovala vianočná nálada a z malého kuchynského televízora sa potichu ozývala Perinbaba.

„Ahoj, mami!“ Adam vošiel do kuchyne a pobožkal Andreu na líce.

„Ahoj, drobec!“ Šťúpila tmavovlasá žena v červenej zástere s bielymi srdiečkami sa na syna milo usmiala. „Ako si sa mal celý deň?“

„Dobre! Dostal som jednotku z výtvarnej. Kreslili sme vianočný stromček a sánkovačku!“ Chlapec obišiel stôl a pohladil Zora – zlatého retrievera, ktorý sa k nemu okamžite priplachtil. Vtom v kletke pri obluku zaškriekal papagáj, akoby na psíka žiarlil. Adam podišiel ku kletke a bruškami prstov poklepal na dvierka: „Ahoj!“

„Mhm, super! Úlohy si si napísal?“ opýtala sa Andrea.

„Áno.“

„A matiku si kedy opravíš?“

„Opravím. Môžem jeden ochutnať?“ ukázal na tanier s čerstvo upečenými medovníkmi.

„Samozrejme! Najprv si však vyzleč vetrovku a umy ruky!“

„Kde je Silvia?“ spýtal sa Adam.

„Išla si zopnúť vlasy, aby jej nepadali do cesta.“

„Ahoj, braček!“ Vo dverách sa zjavila štíhla dvadsať-jedenročná dievčina a pobožkala chlapca na druhé líce. „Ako si sa mal v škole?“ Vyzliekla mu vetrovku a aktovku odložila na stoličku.

„Dobre!“

„Dobre? Nikomu sa nechce do školy a tebe sa tam páči?“ zasmiala sa Andrea a ďalej miesila cesto.

„Ty náš malý štuplík!“ Silvia sa posadila a vzala si brata na kolená. „Povedz, tá matika je už v suchu?“

„Ešte nie. Stachovská dnes neskúšala. Zajtra sa prihlásim...“

„Zopakujeme si to spolu ešte raz, dobre?“ zľahka poštipala chlapca na líce.

„Načo?“ namietol Adam. „Veď už to viem...“

„No len aby!“ prehodila Andrea a významne pozrela na syna. „Buď rád, že sa s tebou Silvinka učí. Iná sestra by sa s tebou nepaprala!“

„Choď si umyť ruky a prezleč sa!“ prikázala mu Silvia. „Pomôžeš nám vykrajovať?“

„Áno!“ vykrikol Adam. Onedlho už sedel pri mame a ukladal na plech vykrojené kúsky cesta. „Čím ich ozdobíme?“ vyzvedal nedočkavo.

„Čím chcete!“ Andrea vyťahla z rúry plech a vložila do nej ďalší. „Silvinka voľačo vymyslí. Asi čokoládou, nie?“

„Mňam!“ Adam siahol už po piatom medovníku a blažene vdychoval škoricovú vôňu.

„Len pomaly!“ napomenula ho mama. „Aby si vládala zjesť večeru!“

„Môžem ich natierať?“ pozrel na pripravený bielok v zelenej šálke. „Či netreba?“

Andrea sa usmiala: „Treba, treba!“

„Trrreba! Trrreba!“ zopakoval papagáj v klietke na poličke pri okne a našuchoril si perie.

„Buď ticho, Alfonz!“ zahriakla ho Andrea s úsmevom a vyvalkala ďalšie cesto.

Adam ponúkol kúsok medovníka psíkovi, no ten ho iba oňuchal a odišiel.

„Zorovi nechutia.“

„Asi mu prekáža vôňa. Škorica mu dráždi raľafák!“ zasmiala sa Silvia.

Andrea sa k nej otočila: „Dievčatko, a tento rok nebudeš maľovať vianočné gule?“

„Budem, budem, ešte mám čisté. Minulý rok som všetky neminula. Chcem robiť aj zvončeky z kartónu, len neviem, či to všetko do Vianoc stihnem,“ uvažovala. „Radšej začnem hneď!“ Vytiahla z bočnej skrinky priehľadné plastové gule a rozložila na stôl farby.

„Odkedy tancuješ v Gymniku sólo, tuším nemáš na nič čas!“ podotkla Andrea.

„Mhm... to je pravda.“

„Dnes som čítala, že Gymnik má znovu účinkovať v Na skle maľovanom. Divadlo sa chystá muzikál oprášiť...“